

dim«: da se postimo, da molimo, da hodimo k maši, da opravljamo pobožnosti prvih petkov, da od časa do časa prižgemo svečko pred kipom Marije, in mislimo, da smo kristjani najvišjega razreda!

Doma pa se morda vrstijo prepiri, zanemarjamo vzgojo v družini, odnos z zakoncem, slabo skrbimo za vsakdanje potrebe, morda opravljamo, obrekujemo, a vse to nič ne vznemirja naše vesti. »Hinnavci!« je zagrmel Jezus na farizeje. »Bogu dajete drobtinice, glavnega pa mu ne daste – svojega srca.« Ta opomin bi zaslužili tudi vsi mi.

Pa bo kdo rekel: po moje je edino pomembno to, da si dober in pošten, da nikomur ne delaš krivice. To je polovica največje zapovedi in tako ravnanje je pravilno, vendar mora najti hrano in oporo v njeni drugi polovici – ljubi svojega Boga z vsem srcem. Če ne priznam Boga nad seboj, ki mi daje pravo modrost, ki mi pravi, da je on naš skupni Oče in da smo zato vsi ljudje med seboj bratje, bom prej ali slej doživel razočaranje nad ljudmi. Vabi nas k pobožnosti darovanja, ki dviga naš pogled kvišku in ga razširja k sočloveku. ☘

vo ljubeznijo, tako sebe kot bližnjega, se nikogar in ničesar ne boji.

Več kot dvajset stoletij krščanstva priča o čudovitih delih ljubezni. Nepretrgan niz duhovnih in telesnih del se blešči pred našimi očmi in nas vzpodbuja, da bi tudi mi v našem mrzlem, od sovraštva razklanem veku, spolnili svojo dolžnost žive krščanske ljubezni. Zapišimo si z velikimi in neizbrisnimi črkami v svoj delovni program: Vsaj eno dobro delo vsak dan! Iz čiste ljubezni strojena dobra dela so in ostanejo naša edina tolažba za tisti veliki dan, ki mora priti in se mu nihče ne bo izognil. Le dejanska ljubezen do Kristusa, to se pravi do vseh njegovih bratov in sestra, pa naj so sami po sebi naše-

mu srcu blizu ali daleč, nas bo privedla na Kristusovo desnico, v večno Ljubezen samo. ☘

Kdor goreče ljubi bližnjega, goreče ljubi Boga.

(Mt 22,34–40)

V današnjem času, ko tako tečemo drug mimo drugega, ker se nam mudi, da bi čim več zaslužili, čim več imeli, da bi iz življenja čim več iztisnili, veliko govorimo o ljubezni do sočloveka, ki pa nam največkrat ostane tujec. Tudi Jezus je govoril o ljubezni. Dejal je, da se ljubezen pokaže s tem, da za sočloveka kaj žrtvujemo. Če je treba, tudi svoje življenje. To je rekel in z dejanjem tudi pokazal. Svoje trdoglave učence je prepričeval, da morajo tudi oni tako delati, če hočejo, da bodo ljudje verjeli njihovim besedam.

Ljubezen do Boga in do bližnjega je postala osrednja zapoved, bistvo Jezusovega nauka in krščanstva. Pomen te zapovedi so poznali že v stari zavezi, posebno pismouki. Toda rajši so se spuščali v drobnarije in izdelali številne moreče predpise. Tudi mi, ki nam sveti zgled darujoče ljubezni našega velikega brata Jezusa in nas krepi njegova milost, se radi zatekamo k manjšimi in lažjim »zapove-

Kristusov evangelij razglaša eno samo zapoved. Ko je neki farizejski učitelj postavil vprašal Jezusa, katera je največja zapoved, je Božji učenik preprosto odgovoril: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: »Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki« (Mt 22,37–40).

Zapoved ljubezni je Kristus pred svojimi učenci večkrat poudarjal, da bi jim to bistveno novozavežno oznanilo zapisal globoko v srce. Še ob slovesu jim je malo pred svojim odrešitvenim trpljenjem nežno naročal: »To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil ... (prim. Jn 15,12).«

Da, ljubezen je tista, ki vliva zaupanje v srce in z zaupanjem mir in srečo.

Kdor ljubi s čisto nesebično Kristuso-

6. št. 'lXXXI tolet
6. oktober 2020

Bistvo svetosti je veselo izpolnjevanje Božje volje. Zvestoba ustvarja svetnike.

sv. Terezija iz Kalkute

Izdal:
Župniški urad Ljubljana–Stožice,
Štembalova ulica 1, 1113 Ljubljana
Tel.: 01 565 76 90
GSM: 040 260 003 (v nujnih primerih)

Uradne ure:
ponedeljek in petek: 18. – 18.30

www: <http://zupnija-lj-stozice.rkc.si/>
e-pošta: zupnija.lj.stozice@rkc.si

Odgovarja: Sebastijan Cerk, župnik

Župnijska cerkev Svetega Duha

25 NEDELJA	9: za farane 10.30: za farane	1 NEDELJA	9: za farane 10.30: ++Krašovec	8 NEDELJA	9: ++Orel 10.30: za farane	15 NEDELJA	9: za farane 10.30: ++Monika in Edvard Smerkar
30. nedelja med letom		VSI SVETI		32. nedelja med letom		33. nedelja med letom	
26 PONEDELJEK	19: +Mafreja Etznožnik	2 VERNE DUŠE	19: ++Terezija in Ivan Krijan	9 PONEDELJEK	19: +Janez Langus	16 PONEDELJEK	19: +Martin Janžekovič
27 TOREK	7: po namenu	3 TOREK	7: ++Lampič	10 TOREK	7: +Franciška Ramovš	17 TOREK	7: ++Kozlevčar
28 SREDA	19: +Ludvik Miško	4 SREDA	19: ++Beno in Vinco Primc	11 SREDA	19: +Ivan Senčar	18 SREDA	19: +Jože Boif
29 ČETRTEK	7: za zdravlje	5 ČETRTEK	7: ++Zrinšek in Drago in Helena	12 ČETRTEK	7: ++Drago Zupančič in Franciška Pivk	19 ČETRTEK	7: ++Omahen
30 PETEK	19: po namenu.	6 PETEK	19: +Milica Štefe, 30. dan	13 PETEK	19: po namenu.	20 PETEK	19: po namenu.
31 SOBOTA	19: +Marijeta Etznožnik	7 SOBOTA	19: za duhovne poklice	14 SOBOTA	19: +Ivan Cindrič	21 SOBOTA	19: +Tajjana Molk

Podružnična cerkev svetega Jurija

Jezusovi blagri. Mt 5,1–12a

Ko bi blagre pisali ljudje, bi jih sestavili drugače. Sicer jih pa že sestavljajo: Blagor bogatim, lepim, zdravim, mogočnim, tistim, ki počno, kar se jim zljubi (ali pa nič); blagor tistim, ki malo delajo, pa imajo mastne dohodke; blagor brezobzirnim in predrznim, ki si vse upajo; blagor tistim, ki so si tako zamorili vest, da jih ni strah ne sram početi kakršnokoli hudobijo in umazanijo.

Da bi takšni blagri nekaterih prinesli strahoten neblagor večini, si ni težko predstavljati. Včasih to že okušamo.

Jezus postavlja s svojimi blagri protiutež človeški samopašnosti. Usmerja nas od nas samih k drugim; od telesnih dobrin k duhovnim; od vrednost, ki se nam ponujajo tu, k vrednotam, ki nas čakajo v nebeškem kraljestvu. Ne zapoveduje jih, tudi mej jim ne postavlja. Kdor more razumeti, naj razume, kolikor more; kdor more doseči, naj doseže, kolikor more.

Jezusovi blagri torej niso nekaj, kar bo nekoč prišlo samo od sebe in čez noč. Naloga so, ki jo je potrebno že tu na zemlji uresničevati. Nebeškega kraljestva ne smemo pričakovati šele v nebesih. Že tu moramo odpravljati revščino, preprečevati nasilje in krivice, uvajati mir in širiti usmiljenje. Za čistost srca se moramo že tu vsaj toliko truditi, kot se trudimo za čistočo telesa in stanovanja.

Ta »že tu« pa bo dosegel svojo končno dovršitev šele v nebesih. Šele tam bomo zares blaženi, šele tam bodo zavezana usta vsem lažnivcem in obrekljivcem. Naše srce bo tako dolgo nemirno, dokler se ne bo šele tam umirilo v Bogu. Blagor ubogim se bo uresničil šele takrat, ko bo Bog naše edino pa tudi popolno bogastvo.

Vsa lepa pričakovanja blažene večnosti so prazna, če ne bomo postavljali temeljev te blažene večnosti že v tem življenju. Toda vsa prizadevanja za boljši tukajšnji jutri bodo jalova, če ne bodo imela svoje utemeljitve in sovje dopolnitve v onstranstvu.

Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo. Ali so lahko blagri verodostojen in konkreten življenjski program? Kdor ni mazohist, ali lahko oglašja, da srečni niso tisti, ki jim je dobro, temveč tisti, ki so v stiski?

Če bi imeli blagre za lepo, neuresničljivo poezijo, bi to pomenilo, da razglašamo ves evangelij za utopijo.

Blagre je pač treba razumeti! Žalostni ljudje v stiski – tako kot ubogi, krotki in drugi – so srečni, ne zato, ker trpijo, ker se odpovedujejo bogastvu, ker ne uporabljajo nasilja, temveč zato, ker bodo potolaženi.

Rekli boste: »Že razumem. To pomeni odpovedati se jajcu danes, da boš jutri imel kokoš ...«

Nič niste razumeli! »Blagor« se nanaša na sedanjost; ne »bodo« srečni, ampak »so« srečni. Zdaj. Tu na zemlji. Popolno veselje bo prišlo potem. Toda če v pričakovanju nebeškega kraljestva nismo jetniki sedanosti, če se ji ne uklonimo, smo srečni že zdaj, tu na zemlji.

»Ah, kje neki!«

Pustite govorice, kar začnite iskati veselje med ljudmi, ki se kopljejo v denarju, ki dopustijo, da jih premaga trpljenje, nasilnost, laž, sovraštvo, brezbriznost. Ne boste ga našli.

Blagri ne spodbujajo k življenju v skromnih razsežnostih, temveč k polnemu, smiselnemu življenju, življenju v veselju.

Zdaj in potem. Na zemlji in v nebesih. ☞

Napake sproti odpravimo, da bomo pripravljani.

Mt 25,1–13

Mesec november (listopad), ko z dreves odpada listje, kar je viden znak umiranja v naravi, je posvečen misli na naše rajne, ki so tek svojega življenja že dokončali in so iz časa prestopili v večnost. Zanje ne veljajo več omejenosti prostora in časa, ki oklepajo nas. Deležni so Božjega bivanja.

Prava modrost življenja je v tem, da smo naravnani na dobro in da v dobrem tudi vztrajamo. Zaradi naše omahljivosti to ni lahko. Pozabljamo, da je vsak dan, ki ga dočakamo, kakor Božja ponudba, da v sodelovanju z Bogom čas dneva napolnimo z deli dobrote, obzirnosti, plemenitosti in medsebojne pomoči.

Cerkev nas v teh novembrskih nedeljah, ko se izteka bogoslužno leto, hrani z Božjo besedo, ki govori o čuječnosti. Na zahvalno nedeljo nam predstavi znano priliko o desetih devicah – družicah, ki jo je povedal Jezus v zadnjem tednu življenja, ko je govoril o svojem drugem prihodu. Podoba je vzeta iz svatovskih običajev, kakršni so vladali v tedanji Palestini. Zgodba nam hoče povedati dvojje: biti moramo čuječi, budni in v svetilkah naših duš mora biti dovolj olja posvečujoče milosti in dobrih del. Kaj pomeni biti čuječ? Pomeni uravnavati smer svojega življenja po Jezusovi modrosti in ne po modrosti tega sveta.

O svetem Dominiku Saviu, enem prvih učencev sv. Janeza Boska, ki je umrl že v deški dobi, je znano, da so ga nekoč med igro na dvorišču vprašali, kaj bi storil, če bi vedel, da bo čez eno uro umrl. Odgovoril je: »Mirno bi se igral naprej!«

Tako vedro gledanje na konec življenja ni dano vsakomur. Potrebna je dolga vaja, h kateri nas navaja Božja modrost, zapisana v Svetem pismu: »Misli na poslednje reči in vekomaj ne boš grešil!« Pomembno je, da vsak večer, preden ležemo k počitku, v duhu pregledamo dan, ki je za nami, in se vprašamo pred svojo vestjo in pred Bogom: kar je bilo po naši krivdi zgrešeno, to iskreno obžalujemo, potem pa z Božjo pomočjo sklenemo, da naslednji dan istih napak ne bomo ponavljali. ☞

Nespametne so rekle preudarnim: »Dajte nam svojega olja, ker naše svetilke ugasajo!« Toda preudarne so odvrnile: »Verjetno ga ne bo dovolj za nas in vas. Pojdite raje k prodajalcem in si ga kupite!«

Gospod Jezus, naj bodo ta dekleta preudarna, kolikor hočeš, pa so vseeno skrajno zoprna.

Niso mi všeč ljudje, ki pravijo: »Znajdi se! Lahko bi prej pomislil.«

Tudi sam sebi nisem všeč, kadar se mi zgodi – in zgodi se mi! – da rečem drugim: »Znajdite se!«

Pozneje imam občutek, da sem črv.

Gospod Jezus, sprejemam pa tvoje sporočilo: moram biti buden, čuječ, vsak dan, v vsaki situaciji. Saj te nihče ne more čakati namesto mene.

Vere ne morem dati v zakup, Gospod Jezus.

Ti vedno prihajaš in hočeš, da sem pripravljen in te lahko sprejemem.

Če je moja svetilka ugasnila, bom ostal pred vrati.

Ne bom mogel reči: »Ampak škofi, ampak duhovniki, ampak redovnice, ampak drugi kristjani ...«

Če bo moja svetilka ugasnjena, bodo vrata ostala zaprta.

Za mene.

Zdaj in potem. Na zemlji in v nebesih. ☞

Sv. Cecilija, zavetnica cerkvenega petja. V nedeljo, 22. 11. praznujemo god sv. Cecilije, zavetnice cerkvenega petja. To je za pevce največji praznik. Ob tej priložnosti, bi vam rad čestital, hkrati pa se tudi zahvalil obema zboroma, Mešanemu cerkvenemu pevskemu zboru in družinskemu zboru za vaše nesebično žrtvovanje in sodelovanje pri nedeljskih svetih mašah in praznikih. Petje ni enostavna stvar, saj je potrebno redno hoditi na vaje, to pomeni žrtvovati nekaj svojega prostega časa, hkrati pa prevzeti veliko odgovornost, da bo brez mene ob nedeljah na koru praznina in tudi petje ne bo tako kot bi moralo biti.

Nenazadnje pa bi se rad za dobro delo zahvalil zborovodkinji ge. Mojci Sušnik in organistki ge. Martini Marinko, Roku Kranjcu, Alešu Porenti in drugim instrumentalistom, ki sodelujete pri družinskem pevskem zboru. Naj Bog še naprej spremlja z

obilnim blagoslovom vaše delo. Bog lonaj.

V teh t. i. »koronskih« in seveda tudi »karanstenskih« časih ne moremo obhajati praznovanja, zato vas vabim, dragi župljani, da za oba zbora zmolimo vsaj en Očenaš.

Ni pa odveč povabilo in spodbuda za nove pevce, ki bi se vključili v naše župnijske zборе. KORA-JŽA VELJA! ☞

Praznik vseh svetih. (1. november) Na praznik vseh svetih in spomina na verne rajne letos na pokopališčih in v cerkvah niso dovoljena bogoslužja ali blagoslovi z udeležbo vernikov. Prav tako ni dovoljena organizirana molitev vernikov. Blagoslov pokopališča bom opravil sam pri križu na pokopališču.

Vabim vas, da v domačem krogu molite za rajne (npr. rožni venec).

Prvi petek in sobota. Petek, 6. 10., je prvi v mesecu, namenjen češčenju Srca Jezusovega. Vabim vas, da doma iz molitvenika izberete Litanijske Srca in jih doma v družinskem krogu pobožno zmolite.

Dopoldne in popoldne obhajilo bolnikov in ostarelih na domu.

Sobota, 7. 10., je prva po prvem petku v mesecu, namenjena češčenju Marijinega srca. Prav tako vas vabim, da v družinskem krogu zmolite litanije Matere Božje.

Prav je, da tudi v tem času, ko ni mogoče oditi v cerkev, v družinskem krogu postane in ostane družinska molitev kot osrednje bogoslužje domačega ognjišča. ☞

Župnijski rožni venec. Molitvena namena žostaneta enaka kot v mesecu oktobru.

Darovi za cerkev. V tem času, ko ne moremo darove tako, da jih oddate v župnijski nabiralnik, ali pa jih nakažete na župnijski tekoči račun, ki je odprt pri NKBM: SI56 0430 2000 3308 363 (pri NKBM) in pripisom »Darovi vernikov«. Bog lonaj!

O bisk cerkve in prejem obhajila. Od 1. novembra dalje bo mogoče prejeti sveto obhajilo ob ponedeljskih, sredah, petkih in sobotah od 19 – 19.30, ob nedeljah od 9.30 – 10.

Prosim, da se držite navodil NIJZ-ja: varnostna razdalja, maske in največ 6 oseb. Bog lonaj.

Uradne ure bodo od 1. novembra pa vse do ukinitve trenutnih omejitev ob ponedeljskih in petkih od 18. – 18.30.

Mašni nameni. V mesecu novembru sprejemamo maše za mesec januar in februar. Privedite in darujte za svete maše. ☞